

Дім Вулфів

КУПИТИ

Про книгу

«Убий або будеш убитий» — це гасло дому Вулфів. Клан Джо Вулфа безжальніший, ніж Рої зі «Спадкoємців» та Даттони з «Єллоустоуну». Коли Джо знаходять мертвим у човні в затоці Сан-Франциско, імперію з мільярдними статками і найвпливовішу родину Каліфорнії несподівано очолює Дженні — учителька, тренерка шкільної футбольної команди. Відтепер вона керує престижною газетою San Francisco Tribune, контролює легендарну професійну футбольну команду «Вовки». А ще має помститися за батька — якщо зможе вижити серед убивць, які її оточують. Адже в родині Вулфів все просто — тебе з'їдять, якщо ти дозволиш. Поки нащадки Джо Вулфа змагаються за владу й батьків спадок, за цією «зграєю вовків» спостерігає детектив Бен Кантор. Дженні та її брати мають засоби й мотиви для вбивства, але хто саме показав зуби цього разу?

Один

Наодинці у човні, напідпитку, з мостом Золота Брама! ліворуч й Алькатрасом попереду, Джо Вулф? заходився співати про те, що його серце залишилося в Сан-Франциско.

Тоді він раптом закинув голову й засміявся, згадавши, як востаннє співав цю пісню з другою дружиною саме тут, на «Морському вовку», коли обоє вже знали про те, що їхньому шлюбу настав кінець.

— Про яке серце мова? — запитала вона.

О, у нього було серце, авжеж, а ще мізки та яйця, які йшли разом з ним у комплекті. А як, на її думку, він дістав власну футбольну команду й газету — вигравши в кляту лотерею? Він нікого не перепрошував, навіть за ті угоди, які довелося укласти, щоб здобути бажане, особливо коли почувався, як-от сьогодні ввечері, — так, ніби володіє всім містом.

Чи були в нього секрети? У кого в біса їх немає? І були шкодування. Він ніколи не розповідав про найбільшу таємницю, але найсильніше шкодував про свою сім'ю.

Про те, якими стали троє синів, те, як вони його розчарували. Це його провина? Чи їхня?

А ще його єдина донька.

Вона була найкращою з них, висхідна зірка в родині.

От тільки вона відвернулася від нього і таким чином стала найбільшим розчаруванням з усіх.

— Я не така, як усі ви, — знову сказала вона під час їхньої останньої сварки.

Сварка сталася на початку цього року чи ще минулого? Їх було так багато, що він утратив лік. Але тоді вона сказала йому, що йде геть назавжди, і цього разу справді мала це на увазі.

«Ні, не така, — подумав він. — Ти мала бути кращою».

Він випив горілки Grey Goose' просто з пляшки. Добрий товар. І вартує того, як і він сам.

Усе-таки сьогодні ввечері майже немає вітру. Жодного іншого човна поблизу, лише запах води та повсякчас-ний вереск каліфорнійських чайок,

ніч, яка сяє світлом зірок — доволі яскравим, подумав Джо Вулф, щоб освітити стадіон «Вовки».

Це його стадіон, навіть якщо нині надто застарілий, як вони казали.

Він підніс пляшку до губ, зрозумів, що та порожня, і зібрався спуститися вниз, щоб відкоркувати ще одну, коли почув шум позаду.

Повернувся та побачив того, хто стояв там.

«Дідько».

Напевно, заховався внизу, поки Джо сідав у човен.

— Ти? — сказав Джо Вулф.

— Я.

— Що в дідька тобі треба?

— Дещо в тебе запитати.

— То запитуй.

— Направду просте запитання.

— Від тебе чи від нього?

— Це зовсім не має значення.

— Тоді запитуй уже, — сказав Джо Вулф. — У мене залишилося не так багато часу.

— Ти думав, ми вічно чекатимемо, поки ти здасися?

— Оце й усе? Ти здолав увесь цей шлях сюди, щоб поставити мені запитання, відповідь на яке вже знаєш?

— Десь так.

Човен стояв спокійно, м'яко погойдуючись, ніч раптово затихла, хіба що чулося плескотіння води об корпус, і навіть чайки замовкли.

Джо Вулф повернувся до штурвала, ладний знову завести дизельний двигун і вирушити назад, аж тут його вечір змінився в секунду.

— Я здамся лише тоді, як помру.

Раптом голос пролунав просто позаду нього.

— Я не проти.

Два

Мій зірковий квотербек' відкотився праворуч і зімітував пас, зняв з найближчого лайнбекера черевики й мало не стягнув штани, а потім

недоторканим пробіг двадцять ярдів до кінцевої зони. Якби він вирішив не зупинятися, то міг би пробігти так аж до Саусаліто.

Я свиснула у свисток і підійшла до Карлоса Кінте-ри, лайнбекера, який щойно зіпсував гру. На той час команда школи «Гантерс-пойнт», розташованої в районі між Гантерс-пойнт і Бейв'ю, вже знала, що вона не з тих команд, які закінчують сезон з трофеями за участь у змаганнях.

Я відчула, як у мене на губах з'являється усмішка.

Випускниця університету в Каліфорнії — юридичний факультет Стенфорду, — і ось-ось зачитаю вісімнадцятирічному хлопцеві вирок за те, що він облажався на шкільному футбольному тренуванні.

Якби я аж так не любила футбол, то запитала б себе, що тут роблю.

— Карлосе, нам потрібно повернутися до основ після цієї спроби. Ти не проти?

— Звичайно, тренерко Дженні.

Все ще усміхаючись, я підняла м'яч.

— Це, — сказала я йому, — футбольний м'яч.

— Ось на цьому варто спинитися довше, тренерко, — сказав Кріс Тінеллі, квотербек і капітан команди. — Я певен, ви занадто поспішаєте з новою інформацією.

Вони всі засміялися. Навіть Карлос із ними сміявся — принаймні до моменту, коли я повідомила, що ми поставимо на паузу його сьогоднішнє тренування, поки він не пробіжить полем п'ять кіл.

На той час усі мої гравці вже давно вгамували своє підліткове чоловіче его, щоб дати жінці змогу їх тренувати. І вони повністю усвідомили, насправді вже під час нашого першого спільного тренування, що я їм спуску не дам.

Успадкована риса.

— П'ять кіл, серйозно? — перепитав Карлос.

— Або десять, якщо ми вестимемо цю розмову ще протягом десяти секунд.

Коли в серпні розпочалися тренування команди «Ведмеді Гантерс-пойнту», вони ставилися до мене як до вчителя на заміні, гадаючи, що їм усе минеться просто так, можливо, через те що я жінка.

КУПИТИ